

Poutníkem po Pelhřimovu

EXKURZE DO HISTORIE STAVEBNÍCH SLOHŮ A SLAVNÝCH RODÁKŮ

Pelhřimov v posledních letech proslul jako město kuriozit a rekordů, to je ale jen jedna jeho tvář, navíc až ta nejnovější a v zásadě nejméně původní. Jako marketingová značka zřejmě funguje, ale je mnoho jiných způsobů, jak „zažít“ Pelhřimov. Nebo Poutníkov?

FOTO: PETR ORSÁG

Kvůli poloze město v průvodcích nazývají Branou Vysočiny. Historické brány se ve městě zachovaly rovnou tři: Jihlavská, Solní a Rynářská. Na poslední jmenované kdosi už v 16. století nechal do kamene vytesat tajemně mnohoznačný nápis: Šťastná obec, která v čase míru přemýšlí o válce. Autor nápisu z roku 1584 zřejmě považoval Pelhřimov své doby za dobré místo k životu, ale zároveň chtěl naznačit, že i v časech pokoje a prosperity je dobré myslet na doby horší a třebaš opevnit město bytelnými hradbami? O tom se ale můžeme jen dohadovat. Každopádně ani Pelhřimovu se v dějinách nevyhnuły časy dobré a zlé, které se průběžně střídaly.

Tradice praví, že dávným zakladatelem města byl pražský biskup Pelhřim, který se cestou do Říma zastavil u studánky, a protože se mu

zdejší krajina zalíbila, založil tady město. Pelhřim se latinsky psal Peregrinus, což znamená přespólní či cizinec. Do češtiny se toto slovo častěji překládá jako poutník, tedy někdo neznámý, kdo přichází neznámo odkud a jde neznámo kam. Přesnější název města by tedy mohl znít Poutníkov. Že onen poutník byl pro město mužem zásadním, je patrné i z městského znaku: tajemná postava v černém, s kloboukem a holí, může být biskup Pelhřim, ale stejně tak někdo jiný. Kdokoli. I vy.

Poutníkem v Poutníkově

Staňme se tedy na chvíli poutníky pelhřimovskou minulostí i ději současnými. Skvělou možností, jak poznávat město, je sledovat jeho proměny skrze místní architekturu. Jednotlivé stavební slohy zde zanechaly pozoruhodně celistvé svědectví.

Začneme v časech nejvzdálenějších. Jsme poutníky, vstupme tedy do vnitřního města stylově – gotickou branou z 15. století, jež bývala součástí městského opevnění. Říká se jí Jihlavská nebo Dolní. Nad branou se tyčí do výše pěti pater robustní věž s vrcholem šestatřicet metrů nad zemí. Stavba prodělala v průběhu staletí řadu úprav, ale například oblouky jsou gotické a v interiéru se na zdech zachovaly původní fresky.

V Jihlavské bráně sídlí Muzeum rekordů a kuriozit. Kdo by tedy snad chtěl hned na počátku „trhnout“, má právě teď příležitost. Zvláště rodiny s dětmi zřejmě nabízenou šanci využijí a expozici neobvyklostí, nad nimiž budou děti žasnout jistě víc než nad místními architektonickými skvosty, nevynechají. Už proto, že muzeum je jediné svého druhu ve střední Evropě a mapuje výkony českých